

Nr 388.

Av herr **Pettersson** i Dahl, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 188, angående anslag till förbättrad bostadsförsörjning för lantarbetare m. m.

Uti Kungl. Maj:ts proposition nr 188 angående förbättring av lantarbetarnas bostäder föreslås en förenkling av själva ansökningsförfarandet på sådant sätt, att ansökan skall ingivas direkt till egnahemsnämnd, som har att efter granskning och inhämtande av ytterligare upplysningar meddela beslut i ärendet, samt att egnahemsnämnds beslut skall, vare sig det beviljas eller avslås, underställas egnahemsstyrelsens prövning. Detta föreslås därför att det klagats över att ansökningsproceduren hos hälsovårdsnämnderna är för tidsödande och omständlig.

Frågan är väl ändå om detta nya förfarande blir enklare och mera praktiskt än som varit förut. Som det nu varit har sökanden i de flesta fall erhållit råd och hjälp av vederbörande hälsovårdsnämnd, ansökan har gått från hälsovårds- till egnahemsnämnden, som beslutat och underställt ärendet egnahemsstyrelsens prövning. Skall en ansökan gå direkt till egnahemsnämnden, måste denna företaga en undersökning på ort och ställe, antingen själv eller genom hälsovårdsnämnd eller egnahemsombud. På detta sätt blir ju proceduren densamma och minst lika tidsödande och skall egnahemsnämnden vid alla ansökningar göra undersökningen själv blir den mycket dyrbarare. Hälsovårdsnämnderna ha säkert i de flesta fall handhaft denna angelägenhet på ett förtjänstfullt sätt, äro vana vid uppgiften och böra kunna sköta denna sak också i fortsättningen. Vi vilja därför förorda, att ansökan till bostadsförbättring också i fråga om lantarbetarnas bostäder ställes till vederbörande hälsovårdsnämnd. I anslutning härtill vilja vi också framhålla, att bestämmelserna i §§ 10 och 11 förefalla att vara för omständliga. Enligt dessa §§ skola alla ändringsförslag, hur obetydliga de än äro, underställas egnahemsstyrelsens prövning. Mindre ändringar i en föreslagen plan böra såsom hittills kunna fastställas av egnahemsnämnd. I annat fall kan nyordningen bli en byråkratisering i stället för en förenkling.

I § 3 sista stycket säges att lån må ej beviljas för byggnadsföretag, för vilket av allmänna medel beviljats lån eller bidrag i annan ordning än enligt bestämmelserna i denna kungörelse.

Skall denna bestämmelse tolkas så att den som fått ett måhända nödortfigt mindre belopp för upprustning av en mycket dålig bostad, nu skall vara utesluten, bör denna bestämmelse ändras. Utredningen har ju själv konstaterat, att den tidigare förbättringsverksamheten varit otillfredsställande. Vidare ha ju kraven på bostäder ökats, varför den som upprustade en arbetar-

bostad för några år sedan är nödsakad att omigen företaga en upprustning, insättande av värme, vatten och slask etc.

Vi anse att detta förbud bör utgå så att den, som förut fått lån och bidrag också må kunna söka enligt den nya ordningen, dock med den begränsningen att lån och bidrag minskas med förut erhållet belopp.

Slutligen vilja vi framhålla, att när medel i tillräcklig utsträckning icke äro för handen behovsprincipen vid prövning av ansökningarna bör komma till användning. I annat fall kommer mången gång den mest behövande att inte få hjälp. Vi vilja därför föreslå, att i direktiven säges ifrån, att eganhemsnämnderna i sådant fall böra pröva lån och bidrag med tanke på sökandens ekonomiska ställning.

Med stöd av det anförda vill jag därför hemställa,

att riksdagen ville besluta i enlighet med vad här ovan anförts.

Stockholm den 21 mars 1939.

Anders Pettersson

i Dahl.